

Kvindekongressen i Bryssel.

(Rapport af Fredrik Bajer.)

Da „**Dansk Kvindesamfund**“, paa det aarlige Fællesmøde i Aalborg den 16. Juli, havde kaaret mig til sin Repræsentant paa **Kongressen**, bør jeg — sent bedre end aldrig — afgive min Rapport.

Om Aftenen den 2. August ankom jeg til Bryssel, hvor Kongressen først den 4. om Morgen skulde aabnes. Men ved Ankomsten til mit Hotel fandt jeg straks Indbydelse til en „**Modtagelse**“, som skulde finde Sted næste Aften i „**Salle Kevers**“. Der blev lovet en **Kantate** „**For Retfærdigheden**“ komponeret af **Frk. Henriette Coclet**.

„**Salle Kevers**“ var smagfuldt pyntet. Værterne og Gæsterne ikke mindre. Men Varmen, som hele Dagen havde været ulidelig ude, var det endnu mere inde. Efter at have fornyet Bekendtskabet med mange af Kvindesagens første internationale Forkæmpere, som jeg ikke havde set, siden de store Kvindesagsmøder i Paris 1889, var jeg saa heldig at finde ud i en lille Have, hvor jeg lænede mig tilbage i en Stol. Ellers var der ikke et Menneske. Med Øjnene op mod Stjernehimlen lyttede jeg til Kantaten, der gennem de aabne Vinduer lød aldeles himmelsk. De friske unge Kvindestemmer tonede ud i den kølige Aftenluft. Jeg var nær ved at drømme med Kantatens Forfatter, **Fru Nicolet**. Det forekom mig, at jeg saa

..... poindre l'aurore,
de justice et d'égalité.
Persévérez, luttonz encore
jusqu'au jour de la liberté,*)

Det var en passende Opsang til næste Dag, da Kongressen aabnedes i *Palais des Académies*. Der holdtes samtidig en anden international Kongres af Læger og Apotekere for „*Médecine légale*“. Men mit 5-franks Kort til „*Congrès féministe*“ viste mig den rette Vej som Repræsentant „*du Danskkvindesamfund*“.

I den meget store, smukke Sal sad — malet naturligvis — den hellige Cecilia, og spillede en vist nok himmelsk Musik for en Kreds af Gamlinger. Jeg kunde ikke høre den. Men der var noget symbolsk deri. Thi, naar man ikke sad ved Referentbordet eller paa de allerforreste Bænke, var det vanskeligt at høre Talerne, hvoraf oven i Købet de fleste bleve oplæste. Desværre var det ikke en af de allerforreste Bænke, der med meget store Bogstaver var betegnet som „*Danemark*“. Der tog jeg Plads lige saa

*) Retfærdighedens og Lighedens Morgenrøde bryde frem. Bliv ikke træt af at kæmpe, indtil Frihedens Dag oprinder!